

Новине у јуриспруденцији Врховног суда Републике Српске

Припремила: Тања Милетић, Врховни суд Републике Српске

Увод

За овај број часописа издвојено је шест одлука Врховног суда Републике Српске, по двије одлуке из кривичне, грађанске и управне области. Ради се о одлукама донесеним у протеклом периоду у којима су, са становишта судске праксе, разматрана значајна правна питања, те су изражени правни ставови који доприносе развоју и уједначавању судске праксе.

Предмет 71 0 К 211718 21 Кжж 2 – Злоупотреба повјерења – члан 234 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика Републике Српске

Чињенице и наводи из жалбе

Првостепеном пресудом оглашен је кривим оптужени због кривичног дјела Злоупотребе повјерења из члана 234 ставке 3 и 2 у вези са ставом 1 Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 49/03 до 37/13), за које дјело му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и одређено да се иста неће извршити ако оптужени у року од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци по правоснажности пресуде не почини ново кривично дјело, те је обавезан да оштећеним надокнади штету у износу од 12.400,00 КМ у року од 30 дана по правоснажности пресуде, а под пријетњом принудног извршења. Другостепени суд је уважавањем жалби оптуженог и његовог браниоца укинуо првостепену пресуду и одредио одржавање претреса пред тим судом, па је након одржаног претреса донио пресуду којом су уважене жалбе оптуженог и његовог браниоца и преиначена првострепена пресуда тако да је на основу члана 298 тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 53/12 до 66/18; у даљем тексту: ЗКП РС-а) оптужени ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело Злоупотребе повјерења из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 64/17; у даљем тексту: Кривични законик).

Одлучујући по жалби окружног јавног тужиоца Врховни суд Републике Српске је уважио жалбу, укинуо пресуду другостепеног суда и предмет вратио том суду на поновно суђење. У поновном поступку другостепени суд је на претресу пред тим судом донио пресуду којом је огласио кривим оптуженог због кривичног дјела Злоупотребе повјерења из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика за које дјело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и одређено да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци по правоснажности пресуде не почини ново кривично дјело, те је оптужени обавезан да оштећеним надокнади штету у износу од 12.400,00 КМ у року од 30 дана по правоснажности пресуде, а под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбе су изјавили окружни јавни тужилац, бранилац оптуженог, те оптужени. Приговори жалбе браниоца оптуженог и оптуженог у виду погрешно утврђеног

чињеничног стања, те о повреди Кривичног закона, првенствено се заснивају на тврдњи да у радњама оптуженог критичног догађаја нема намјере прибављања имовинске користи (као субјективног односа према дјелу у виду директног умишљаја).

Одлука

Врховни суд Републике Српске је одбио као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца, браниоца оптуженог, те оптуженог и потврдио побијану пресуду. Полазећи од неспорних чињеничних утврђења да је оптужени у инкриминисаном периоду заступао интересе оштећене породице као њихов пуномоћник у поступку накнаде штете пред осигуравајућим друштвом, да је оптуженом омашком уплаћен преостали (неисплаћени) дио накнаде штете у износу од 12.400,00 КМ за оштећену породицу на основу Споразума о вансудском поравнању од 05.06.2002. године, побијана пресуда изводи закључак да је оптужени био свјестан да му тај новчани износ не припада (јер су му већ по том основу плаћени трошкови заступања у износу од 200,00 КМ) па му је била обавеза, да износ од 12.400,00 КМ дозначи оштећеној породици, као преостали дио штете (на коју чињеницу је оптужени више пута упозораван усмено а и писмено 19.09.2012. године од стране оштећене породице и од стране радника осигуравајућег друштва), што он није учинио до 12.09.2012. године.

Надаље, апострофирајући да је један од облика радње извршења овог кривичног дјела неиспуњавање своје дужности заступања имовинских интереса неког лица, те да извршилац овог квалификованог облика дјела може бити и адвокат, побијана пресуда закључује да у конкретном случају сама чињеница да је оптужени на свом рачуну задржао за себе износ од 12.400,00 КМ који је припадао оштећеној породици указује на то да овакво његово понашање није у складу с добијеним овлашћењима (пуномоћ за заступање) и Кодексом адвокатске етике који га обавезују да адекватно заступа имовинске интересе оштећених, па је слиједом тога био у обавези да новчани износ од 12.400,00 КМ, који је грешком дозначен на његов рачун, одмах уплати оштећенима или у крајњем случају да изврши поврат новца осигуравајућем друштву, што он није учинио, из чега произлази да је намјера оптуженог за прибављање имовинске користи себи и наношење штете породици А.Ј. била обухваћена његовим директним умишљајем, од момента уплате спорног новца тј. од 04.01.2007. године и постојала је до 12.09.2012. године (када му је отказана пуномоћ за заступање), а она постоји и до данас (дан доношења побијане пресуде), јер новац није враћен.

По оцјени овог Суда, правилност наведеног утврђења побијане пресуде, по којем је поступање оптуженог критичног догађаја мотивисано намјером прибављања противправне имовинске користи, није доведена у сумњу аргументима жалбе оптуженог и његовог браниоца којима тврде да такву намјеру искључују чињенице да је он поступао у оквиру овлашћења из уговора о заступању, а посебно да је у поступку накнаде штете дао писмене инструкције осигуравајућем друштву да се накнада за све оштећене исплати на рачун оштећеног А.Ј., нити аргументом жалбе браниоца оптуженог да умишљај оптуженог искључује већ сама чињеница што је наведени износ новца омашком уплаћен на рачун оптуженог. Ово из разлога што је за утврђење намјере прибављања противправне имовинске користи код оптуженог критичног догађаја, и по оцјени овог Суда, од одлучујућег значаја понашање оптуженог у односу на грешком му уплаћени износ новца (као накнада за штету оштећеној породици А.Ј. чије је интересе као пуномоћник заступао у поступку пред осигуравајућим друштвом) од момента сазнања за погрешно извршену уплату. Како у инкриминисаном периоду (који је дужи од пет година) оптужени као пуномоћник оштећених није предузео ниједну радњу која би манифестовала његову вољу да новац који је грешком уплаћен на његов рачун, а на име накнаде штете лицима које је заступао, преда тим лицима или врати осигуравајућем друштву,

онда нема сумње да је такво његово понашање у виду неиспуњења дужности адвоката приликом заступања имовинских интереса оштећених мотивисано намјером да себи прибави имовинску корист.

Слиједом наведеног, по оцјени овог Суда, на темељу правилно утврђеног чињеничног стања побијаном пресудом је правилно примијењен Кривични закон када су радње оптуженог критичног догађаја правно квалификоване као кривично дјело Злоупотребе повјерења из члана 234 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика, за које дјело је оглашен кривим.

Предмет 11 0 К 019836 21 Квлз – Право суда да не допусти извођење доказа – члан 278 став 2 Закона о кривичном поступку Републике Српске

Чињенице и наводи из захтјева за заштиту законитости

Првостепеном пресудом је оптужени оглашен кривим због кривичног дјела Тешка тјелесна повреда из члана 156 став 1 Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 49/03 до 67/13; у даљем тексту: КЗ РС-а) и осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору.

Другостепеном пресудом су одбијене жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, те је потврђена првостепена пресуда.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев) је поднио бранилац осуђеног због повреде одредби кривичног закона и повреде права на одбрану, па образлажући повреду поступка које манифестују повреду права на одбрану у захтјеву истиче да је поступак према оптуженом од самог почетка био неправичан и дискриминаторан. При томе наводи да је супротно одредби члана 14 став 2 Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 51/12 до 66/18; у даљем тексту: ЗКП РС-а) и члана 6 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода на штету оптуженог повријеђен принцип равноправности странака и једнакости оружја, посматрано с аспекта приступа доказима и њиховом извођењу на главном претресу. У прилог наведених тврдњи захтјев конкретизује да се ови облици повреде права на одбрану манифестују у одбијању појединих доказних приједлога одбране уз паушално и произвољно образложење, у некритичком прихватању и оних доказних приједлога тужиоца који су непотребни, затим у занемаривању утврђених чињеница које иду у корист оптуженог, те неправилним (на штету оптуженог) разрешењем противрјечности у доказима с аспекта утврђења одлучујућих чињеница (начина повређивања, те врсте и тежине повреда код оштећене), посебно апострофирајући неусклађеност између записника о увиђају и фотодокументације с исказима свједока Ч., К., Д., М. и оштећене Б.К.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је одбио захтјев браниоца осуђеног те је, између осталог, нашао да се на наведеним аргументима захтјева не може градити тврдња о повреди права на одбрану у поступку доношења побијане правоснажне пресуде. Наиме, према одредбама члана 278 став 2 ЗКП-а РС-а, суд има дискреционо овлаштење да одбије извођење понуђеног доказа када оцијени да је непотребан и закључи да чињенице које странке или бранилац желе да докажу немају значаја за предмет. Овакво законско ограничење права на извођење доказа је, када се има у виду пракса Европског суда за људска права, конзистентно с одредбама члана 6 став 3 тачка д) Европске конвенције. Међутим, да би примјена овог ограничења била

у складу с цитираном одредбом Европске конвенције, суд је у обавези да у образложењу пресуде наведе разлоге због којих је одлучио да не прихвати поједине доказне приједлоге (пресуда Видал против Белгије од 22. априла 1992. године), а ова обавеза суда недвосмислено произлази и из одредбе члана 304 став 7 ЗКП-а РС-а у погледу свих неприхваћених доказних приједлога странака.

У конкретном случају, првостепени суд је у образложењу пресуде образложио због чега су одбијени доказни приједлози одбране на које захтјев указује, па слиједом тога нема мјеста приговору захтјева о повреди права на одбрану у виду процесне неравноправности оптуженог у овом кривичном поступку, а на приговорима захтјева којима се доводи у питање валидност датих разлога у образложењу којима се суд руководио доношењем одлуке о одбијању тих доказних приједлога не може се заснивати тврдња о повреди права на одбрану осуђеног гарантованог чланом 6 Европске конвенције о људским правима, у којој повреди би била садржана и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка г) ЗКП-а РС-а.

Предмет 57 0 Ст 130979 21 Рев 2 – Отварање стечајног поступка – члан 3 став 3 Закона о стечају

Чињенице и ревизиони наводи

Предмет одлучивања у овом поступку је утврђивање услова за отварање стечајног поступка над имовином стечајног дужника. Првостепени суд је, по прибављању извјештаја привременог стечајног управника, усвојио приједлог за отварање стечајног поступка над имовином стечајног дужника, наводећи да су испуњени услови из члана 5 Закона о стечају („Службени гласник Републике Српске” бр. 16/16; у даљем тексту: ЗС) јер због блокаде рачуна стечајни дужник не измирује своје новчане обавезе, исти није власник опреме коју користи, а има губитке и незавршене послове. Другостепени суд је подржао став првостепеног суда да су се остварили разлози за отварање стечајног поступка над имовином стечајног дужника, те је додао да је Влада Републике Српске дала сагласност за отварање стечајног поступка, па је одбио жалбу стечајног дужника и потврдио првостепено рјешење.

Стечајни дужник ревизијом побија другостепено рјешење због повреде одредаба поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорена одлука преиначи или укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Одлука

По оцјени Врховног суда Републике Српске, основано се у ревизији указује да су нижестепена рјешења заснована на погрешној примјени материјалног права. Наиме, стечајни дужник се противио приједлогу да се над њим отвори стечајни поступак, истичући да је он јавна установа која обавља послове од општег интереса и послује са средствима која су 100% у својини Републике Српске као његовог оснивача, и да се над том имовином не може отворити стечајни поступак, а нижестепени судови нису прихватили наведене приговоре па су усвојили приједлог за отварање стечајног поступка над стечајним дужником. По налажењу ревизионог суда, оваква одлука је противна одредбама члана 3 став 3 ЗС-а који изричито прописује да се над имовином Републике Српске, јединицама локалне самоуправе и јавних фондова који се у цијелости или дјелимично финансирају из буџета, не може отворити ни поступак реструктурирања ни стечајни поступак. Ти поступци се могу отворити само над имовином правног лица у којем је већински капитал у својини Републике Српске или јединице локалне

самоуправе, под условом да се претходно прибави сагласност Владе Републике Српске, односно јединице локалне самоуправе (члан 3 став 4 ЗС-а). Међутим, искључена је могућност отварања стечајног поступка над имовином правног лица чији је капитал 100% у својини Републике Српске или јединице локалне самоуправе.

Како из одлуке о оснивању стечајног дужника и рјешења о регистрацији истог произилази да је стечајни дужник јавна установа у државној својини која обавља дјелатност од посебног друштвеног интереса, да је његов оснивач Република Српска и да је његов капитал 100% у својини Републике Српске те да се, поред осталог, финансира из буџета Републике Српске (ове чињенице међу странкама и нису биле спорне), то се у ревизији основано указује да се над имовином стечајног дужника није могао отворити стечајни поступак већ само поступак редовне ликвидације, у складу са Законом о систему јавних служби („Службени гласник Републике Српске” бр. 68/07 до 44/16). Ради наведеног, овај Суд је усвојио ревизију стечајног дужника и преиначио оба нижестепена рјешења тако што је одбио приједлог за отварање стечајног поступка над стечајним дужником.

Предмет 61 0 Пс 010787 20 Рев – Повраћај у пређашње стање – члан 328 ставке 1 и 2, те члан 333 став 1 Закона о парничном поступку

Чињенице и ревизиони наводи

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца да му тужени исплати износ од 141.919,61 КМ, са законском затезном каматом, те противтужбени захтјев противтужиоца да му противтужени исплати на име накнаде штете износ од 309.598,34 КМ, са законском затезном каматом. Према утврђеном чињеничном стању, на заказано рочиште за главну расправу није приступио тужилац – противтужени (у даљем тексту: тужилац), иако је био уредно обавјештен о одржавању истог, а тужени – противтужилац (у даљем тексту: тужени) се није упустио у расправљање о предметној правној ствари, па је првостепени суд донио рјешење којим се тужба сматра повученом. Истог дана у суд је приступио законски заступник тужиоца који је истакао да због оправданог разлога (квара на аутомобилу) није могао приступити на рочиште, те је предложио да суд врати предмет у пријашње стање и поново закаже наставак рочишта за главну расправу, а у остављеном року суду је доставио доказе којим правда свој изостанак. Тужени је на рочишту поводом приједлога за повраћај у пређашње стање оспоравао оправданост разлога пропуштања тужиоца, указујући на недостатке достављене документације (да је пореска фактура фиктивни документ, да се предметна врста квара могла осјетити најмање 30 дана раније и да је тужилац имао времена да увиди квар). Првостепени суд је дозволио повраћај у пређашње стање, јер је оцијенио да је до пропуштања дошло услјед оправданих разлога, па је укинуо рјешење којим се тужба сматра повученом и предмет вратио у фазу наставка главне расправе, све у складу с одредбом члана 328 ставке 1 и 2 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13; у даљем тексту: ЗПП).

Првостепеном пресудом обавезан је тужени да тужиоцу исплати тражени износ са законском затезном каматом, а одбијен је у цијелости противтужбени захтјев. Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог, позивајући се на документацију тужиоца којом је правдао изостанак са рочишта за главну расправу, закључио да нису испуњени услови из члана 328 став 1 ЗПП-а да би се дозволио повраћај у прешање стање, па је жалбу дјелимично уважио, укинуо првостепену пресуду у побијаном обавезујућем дијелу тужбеног захтјева, укинуо рјешење којим се дозвољава повраћај у пређашње стање, а рјешење првостепеног суда којим се тужба у овој правној ствари сматра повученом оставио на снази, док је у преосталом одбијајућем дијелу противтужбеног захтјева жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Тужилац ревизијом другостепену пресуду побија у дијелу којим је уважена жалба туженог, из разлога повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права.

Одлука

По оцјени овог Суда, основано се ревизијом указује на повреде одредаба парничног поступка од стране другостепеног суда, те да образложење другостепене одлуке у побијаном дијелу не садржи разлоге у погледу закључка суда да нису испуњени услови за повраћај у пређашње стање. Наиме, другостепени суд, заузимајући став да разлочи тужиоца за пропуштање рочишта нису оправдани, није дао правну оцјену доказа тужиоца који постоје у спису, који су издати од овлаштеног сервиса, нити их је оцијенио са довољном пажњом, јер се из разлога другостепене одлуке не види зашто ти докази нису ваљани са аспекта одредбе члана 328 ЗПП-а.

Поред наведеног, приједлог за повраћај у пређашње стање тужилац је поднио првостепеном суду, будући да се сходно одредби члана 329 став 1 ЗПП-а приједлог подноси суду код кога је требало извршити пропуштену радњу, па је првостепени суд и одлучио о приједлогу тако што га је усвојио, укинуо рјешење којим се тужба сматра повученом и вратио парницу у стање у коме се налазила прије пропуштања (члан 328 став 2 ЗПП-а). Тужени је одлуку првостепеног суда по приједлогу за повраћај у пређашње стање побијао у оквиру жалбе на одлуку о главној ствари, будући да против рјешења којим се усваја приједлог за повраћај у пређашње стање није дозвољена посебна жалба (члан 333 став 1 ЗПП-а). Због тога другостепени суд, када одлучује о жалби странке на одлуку о главној ствари, у којој се побија и одлука о дозвољавању повраћаја у пређашње стање, чак и када нађе да није правилна та одлука првостепеног суда, може само укинути првостепену пресуду и предмет вратити првостепеном суду да о приједлогу поново одлучи, а не може укидати рјешење о дозвољавању повраћаја у пређашње стање и сам одлучити о том приједлогу, па тако ни остављати на снази рјешење које је првостепени суд укинуо – којим се тужба сматра повученом, које доноси првостепени суд зависно од тога да ли је приједлог основан или не.

С обзиром да је другостепени суд, због повреде одредаба парничног поступка и погрешног правног приступа у рјешавању ове правне ствари, пропустио утврдити одлучне чињенице које су од значаја за пресуђење, то је овај Суд другостепену одлуку укинуо у побијаном дијелу и предмет у том дијелу вратио другостепеном суду на поновно суђење.

Предмет 11 0 У 021626 18 Увп – Утврђивање граница између шуме у државној својини и шуме у приватној својини – члан 104 Закона о шумама

Чињенице и наводи из захтјева за ванредно преиспитивање пресуде

Побијаном пресудом је одбијена тужба поднесена против оспореног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења првостепеног органа, којим је утврђена граница између земљишта – посједа Г.К. означеног као к.ч. бр. 1596 зв. „Б. Г.“, шума кл. 3, пов. 4.350 м², уписане у лист непокретности 224 к.о. Д., с једне стране, и земљишта и шуме у државној својини означених као к.ч. бр. 19/1-1 зв. „Г.“, шума кл. 4, пов. 785864.12 м², уписане у п.л. 79 к.о. Д., чији је корисник ЈПШ „Шуме РС“ а.д. С., ШГ „О.-Д.“ из Д., с друге стране, уз одређење граничне линије, те је утврђено да записник о разграничењу од 07.12.2016. године, са скицом лица мјеста и списком координата детаљних тачака, чини саставни дио тог рјешења, као и да ће се по правоснажности овог рјешења гранични знаци ДШ 1 и ДШ 2 потврдити црном масном бојом на утврђеним стаблима с прописаним шаблоном и овјерити лугарским чекићем рејонског лугара.

Захтјевом за ванредно преиспитивање пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија законитост наведене пресуде због повреда правила поступка које су од утицаја на рјешење ствари и погрешне примјене материјалног права, истичући да на локалитету „В.“ никада није успостављена линија разграничења између приватних посједа и државне шуме и шумског земљишта, те да се разграничење с државном шумом и шумским земљиштем не може радити парцијално (само за једну катастарску честицу) већ интегрално.

Одлука

По оцјени Врховног суда Републике Српске исправно је нижестепени суд закључио да је предмет овог управног поступка утврђивање граничне линије између шуме у власништву и посједу Г.К. и шуме у својини Републике Српске коју користи ШГ „О.-Д.“ из Д., а који поступак је покренут захтјевом Г.К., поднесеним дана 29.11.2016. године, о коме је ријешено у складу с одредбом члана 104 Закона о шумама („Службени гласник Републике Српске“ бр. 75/08 и 60/13), а која одредба не прописује да се утврђивање граница мора радити интегрално за одређено подручје (не мора обухватати све власнике парцела на одређеном подручју), већ само да се тај поступак мора завршити у року од десет година од дана ступања на снагу овог Закона. Такође, правилно Суд закључује да је првостепени орган одлуку донио након усмене јавне расправе и увиђаја на лицу мјеста одржаног у присуству заинтересованих странака и вјештака геодетске струке који је идентификовао парцеле по старом и новом премјеру, фактички само преносећи на терен координате тачака парцела с дигиталног катастарског плана за к.о. Д. који је у службеној употреби од 2008. године, о чему је сачињен налаз и мишљење са записником о разграничењу од 07.12.2016. године, који је саставни дио првостепеног рјешења. Од значаја за овај поступак јесте околност да је за к.о. Д. вршено излагање 2006. године, да је тај поступак окончан рјешењем тужене које је дана 20.08.2008. године објављено у „Службеном гласнику Републике Српске“ број 76/08, на који начин је нови премјер ступио на снагу, а у оквиру ког поступка су сва заинтересована лица, па и ШГ „О.-Д.“, имала могућност да ставе примједбе на уписану површину парцела, а којих приговора овдје није било.

Стога, приговори тужиоца да се површине парцела „неких посједника“ наводно разликују у односу на површине коју су они имали по пописном катастру из 1953. године, осим што нису доказани у односу на посједника Г.К. (што је једино релевантно), не могу бити предмет разматрања у оквиру овог поступка, а како то правилно закључује и нижестепени суд, износећи исправан став и о томе да Г.К. као власник и посједник приватне шуме који је само затражио разграничење од шуме у државној својини не може и не треба да трпи штетне посљедице због тога што поступак покренут по захтјеву ШГ „О.-Д.“ 2004. године није завршен до ступања на снагу Закона о шумама, а ни касније у року прописаном овим Законом, јер подносилац захтјева ШГ „О.-Д.“ није користио дозвољене правне механизме којим би исходао окончање тог поступка, а на што је свакако имао право. Ради наведеног, предметни захтјев тужиоца је одбијен.

Предмет 11 0 У 023885 20 Увп – Излагање на јавни увид података о непокретностима за дио катастарске општине – члан 71 став 3 Закона о премјеру и катастру Републике Српске

Чињенице и наводи из захтјева за ванредно преиспитивање

Побијаном пресудом уважењем тужбе поништен је оспорени акт тужене, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца, изјављена против закључка Комисије за излагање на јавни увид података о непокретностима и утврђивање права на непокретностима Подручне

јединице тужене у Б. (у даљем тексту: Комисија) од 8.10.2018. године, којим је прекинут поступак оснивања катастра непокретности за дио катастарске општине Б. 7, а најмање за једну парцелу, покренут по захтјеву тужиоца, те је одређено да ће се поступак наставити након што се стекну услови да тужена донесе одлуку о оснивању катастра непокретности за катастарску општину Б. 7, на територији Града Б. У образложењу пресуде се наводи да је у току предметног управног поступка дана 18.07.2018. године ступио на снагу Закон о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 62/18) чијим чланом 12 је прописано да се одредба члана 71 став 3 Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ бр. 6/12 и 110/16) брише, а којом одредбом је било прописано да се катастар непокретности може основати и за дио катастарске општине а најмање за једну парцелу, те да је одредбом члана 21 Закона о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 62/18) одређено да се послје члана 185 додаје члан 185а којим је прописано да ће се поступак оснивања катастра непокретности који је почео прије ступања на снагу тог Закона окончати у поступку оснивања катастра непокретности у складу с тим Законом. Међутим, одлуком Уставног суда Републике Српске број У-74/18 од 30.10.2019. године, која је објављена у „Службеном гласнику Републике Српске“ број 95/19 од 13.11.2019. године, утврђено је да члан 21. Закона о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 62/18) није у сагласности с Уставом Републике Српске. С обзиром на наведено, побијаном пресудом је утврђено да је члан 21 Закона о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 62/18) престао да важи прије правоснажног окончања предметног управног поступка због чега је Комисија дужна донијети одлуку по захтјеву тужиоца у складу с одредбама Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ бр. 6/12 и 110/16) јер је тужилац поднио захтјев за оснивање катастра непокретности за дио катастарске општине у вријеме важења тог Закона.

Захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), заинтересовано лице побија њену законитост због повреде закона и повреде правила поступка, те предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи или укине.

Одлука

Врховни суд Републике Српске у конкретном случају налази да је правилан став суда у побијаној пресуди да је члан 21 Закона о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 62/18) прије правоснажног окончања предметног управног поступка престао да важи, па се исти није ни могао примјенити због чега је поступак требало наставити у смислу одредаба Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ бр. 6/12 и 110/16). Наиме, Суд у побијаној пресуди истиче да из образложења наведене одлуке Уставног суда Републике Српске произлази да лица која су пред надлежном управом започела поступке појединачних оснивања катастра непокретности у вријеме њиховог покретања нису могла да предвиде да њихова права и обавезе на непокретностима неће бити утврђивана, односно да посљедице примјене оспорене одредбе члана 21 Закона о измјенама и допунама Закона о премјеру и катастру Републике Српске нису примјерене легитимним очекивањима адресата, да је Уставни суд оцјенио да је прописивање исте законске одредбе супротно гаранцијама из члана 5 став 1 алинеја 4 Устава, због чега је нарушено начело владавине права и тиме истовремено дошло до повреде члана 108 став 1 Устава Републике Српске. У том смислу је тужена поступила у извршењу побијане пресуде доносећи рјешење од 04.03.2020. године које је приложено списима предмета, а којим је поништила закључак Комисије од 08.10.2018. године и тиме поступила по примједбама и упутама из побијане пресуде. Из изнијетих разлога, захтјев заинтересованог лица је одбијен.